

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce Č.V., zastoupeného JUDr. Jaroslavem Vovsíkem, advokátem, se sídlem Plzeň, Malá ul. 6,** proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18,** za účasti **osob zúčastněných na řízení 1) Honebního společenstva „BOROVANY“, se sídlem Plzeňská 449, 348 02 Bor, 2) J.B., 3) K.B., 4) M.K., 5) P.Ž., 6) O.V., 7) J.P., a 8) A.M., všech zastoupených JUDr. Jiřím Bydžovským, advokátem, se sídlem Tachov, Soudní 2107,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. února 2012 č.j. ŽP/513/12

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 22.2.2012 čj. ŽP/513/12 a rozhodnutí Městského úřadu Tachov, odboru životního prostředí, ze dne 21.10.2011 čj. 2222/2011-OŽP se z r u š u j í a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.712,- Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Jaroslava Vovsíka do 1 měsíce od právní moci rozsudku.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Tachov, odboru životního prostředí ze dne 21.10.2011 čj. 2222/2011-OŽP, kterým podle ustanovení § 31 odst. 4, § 31 odst. 1 a 2 a § 30 odst. 1 zák. č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů, byla zvýšena výměra honitby Borovany o 186,33831 ha a současně snížena výměra honiteb Skviřín a Stráž – pole. Odvolacím rozhodnutím byla změněna příloha č. 5 prvostupňového rozhodnutí obsahující přehled pozemků přiřčovaných k honitbě č. 28 Borovany podle § 30 odst. 1 zák. o myslivosti. Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaným potvrzeno.

Žalobce tvrdil, že napadené rozhodnutí posiluje postavení jiné honitby na úkor druhých, ačkoliv proto nebyly zákonné důvody, a že toto rozhodnutí zasáhlo do práv honebních společenstev a honiteb nad nezbytně nutnou míru.

Žalobce namítal, že správní orgán nesprávně vedl společné řízení o změně hranic honitby Borovany jak z důvodu uvedeného v § 31 odst. 4, tak i z důvodů uvedených v § 31 odst. 1 zák. o myslivosti. Následně změnou hranic honitby z důvodu uvedených v § 31 odst. 1 tohoto zákona začaly s honitbou Borovany sousedit honební pozemky žadatelů, a tím mohlo dojít ke změně hranic honitby z důvodu žádosti vlastníků sousedních pozemků. Podle názoru žalobce tak správní orgán účelově předřadil změnu hranic honitby podle § 31 odst. 1 zák. o myslivosti před případnou změnou honitby podle § 31 odst. 4 téhož zákona, aby ke změně v důsledku změny z vlastnictví mohlo dojít, ačkoliv proto nebyly splněny podmínky.

Dále žalobce namítal, že přiřčovat honební pozemky podle § 30 odst. 1 zák. o myslivosti lze pouze tehdy, netvoří-li vlastní nebo společenstevní honitbu, tedy pozemky stojící v ně stávající nebo nově vznikající honitby. Všechny pozemky přiřčované k honitbě Borovany však tvořily původní součásti honiteb Skviřín a Stráž – pole, proto nebyly splněny důvody pro přiřčování pozemků podle § 30 odst. 1 zák. o myslivosti. Podle § 30 odst. 1 zák. o myslivosti, tedy z důvodu vyrovnaní, byly k honitbě Borovany přiřčeny např. pozemky O.V. (p.č. 204/1, p.č. 228/2 a p.č. 247/1 v k.ú. Borovany). V důsledku toho pozemky účastníka L. téměř sousedí s pozemky Honebního společenstva (dále jen HS) Borovany, a pokud hranice přímo dána není, uměle se přistupuje k vyrovnaní jako např. u pozemku města Bor p. č. 252/1. Podle žalobce bez vážného důvodu byla honitba Borovany rozšířena o pozemky náležející třetím, vesměs právnickým osobám, jako jsou pozemky p.č. 696, p.č. 655, p.č. 212.

Žalobce také tvrdil, že odvolací orgán se nesprávně nezabýval obsahem odvolání Ing. M.V., přestože ve smyslu § 92 správního řádu je povinen i opožděně podané odvolání přezkoumat, zda skutečnosti v něm uvedené nezakládají důvody k zahájení přezkumného řízení.

Žalobce tvrdil, že pokud se pozemky staly součástí původní honitby a jejich vlastník vstoupil do honebního společenstva, nemohou být přiřčovány dodatečně k jiné honitbě s odůvodněním, že došlo ke změně vlastníka pozemku. To se podle žalobce týká např. pozemků parc. č. 71 a 76 ve vlastnictví pana V., a dále pozemku ve vlastnictví J. a K.B., u nichž je podle názoru žalobce nerozhodné navýšení jejich spoluvlastnického podílu, neboť pozemky byly původně v jiné honitbě a oba byli původními vlastníky.

Žalobce tvrdil, že správní orgán na úkor dvou honiteb zvětšil honitbu třetí a přiřlenil k ní pozemky, které tam přiřleňovány být nemusely jako např. pozemky p.č. 680/1, p.č. 655, p.č. 215 a p.č. 696, jejichž vlastníci jsou členy jiného honebního společenstva. Podle žalobce nebylo nutné přiřlenění řady pozemků podle § 31 odst. 1 zák. o myslivosti. K takovému přiřlenění došlo např. u pozemků ve vlastnictví Lesů České republiky a u pozemku č. 192/2 vlastníka P., aniž by se správní orgán vypořádal se skutečností, že to vyžadují zásady řádného mysliveckého hospodaření. Žalobce nesouhlasil se žalovaným, že otázka honebních společenstev není pro posouzení honiteb podstatná, neboť podle žalobce na valných hromadách honebních společenstev se hlasuje podle hektarohlasů a přiřleněním celé řady hektarů do jiné honitby se výrazně zasahuje do poměru hlasů a vlastnických poměrů společenstev. Proto by přiřleňování pozemků, původně náležejících do jiné honitby a jejichž vlastníci jsou členy jiného honebního společenstva, mělo být podle žalobce výjimečné a přednost by měla mít výměna. Podle přílohy č. 1 napadeného rozhodnutí se vyrovnáním přesouvá více jak 57 ha pozemků, přitom se podle žalobce zarovnávají pozemky, které se zarovnávat nemusí, uměle se nově vytváří hranice honiteb a zasahuje se do stávajícího stavu. Totéž platí ohledně zařazení pozemků podle § 30 odst. 1 zák. o myslivosti.

Dále žalobce namítal, že v přílohách i v zákresu na mapě jsou chyby, neboť nebyla přiřleněna část parcely č. 132/1 v k.ú. Bonětičky, na druhé straně je přiřleňována podle § 30 odst. 1 zák. o myslivosti parč. č. 212/2 patřící původně do honitby Stráž – pole, která není v zákresu mapě uvedena. Ačkoliv nejsou podle žalobce přiřleňovány pozemky p.č. 1353 v k.ú. Skviřín a p.č. 619/1 a p.č. 592 v k.ú. Boječnice, jsou zakresleny do honitby Borovany.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobu podal pan Č.V. jako fyzická osoba, nikoliv jako zástupce HS Skviřín, jehož je honebním starostou, avšak žalobní body se převážně vztahují k právu HS Skviřín a HS Stráž – pole. Podle názoru žalovaného se žalobce v souladu se soudním řádem správním mohl bránit proti zkrácení na svých právech, tedy proti případnému přiřlenění svých pozemků do honitby č. 28 Borovany, nikoliv však hájit zájmy HS Skviřín a HS Stráž – pole. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce je vlastníkem čtyř pozemků dotčených změnou hranic honiteb. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán provedl přiřlenění do honitby Borovany na základě žádosti a na základě změny vlastnictví několika pozemků náležejících do té doby do honiteb Stráž – pole a Skviřín, neboť ust. § 31 odst. 4 zák. o myslivosti nepřipouští správní uvážení. Dále bylo podle žalovaného nutné provést podle § 30 odst. 1 zák. o myslivosti přiřlenění pozemků, které ve smyslu ust. § 2 písm. g) a § 17 odst. 5 tohoto zákona ztratily souvislost s honebními pozemky stávající honitby. Ze žaloby není podle žalovaného zřejmé, jaký jiný postup by měl správní orgán zvolit, když tyto pozemky byly obklopeny honebními pozemky, u nichž došlo ke změně vlastnického práva a jejichž vlastníci podle § 31 odst. 4 zák. o myslivosti požádali o změnu honitby. Dále bylo podle žalovaného provedeno vyrovnání hranic podle § 31 odst. 1 a 2 zák. o myslivosti z toho důvodu, že to požadovaly zásady řádného mysliveckého hospodaření. Bez provedení tohoto kroku by se hranice honitby nacházela uprostřed zemědělsky obdělávaných pozemků, což je z hlediska základních zásad tvorby honiteb uvedených v § 17 zák. o myslivosti nevhodné. Protože mezi vlastníky pozemků neexistovala dohoda, podal návrh na změnu v souladu se zákonem již ve své žádosti vlastník pozemků, u kterých došlo ke změně vlastnictví (včetně zastoupení ostatních vlastníků).

Podle žalovaného vedení společného řízení o obou důvodech změny začlenění pozemků do honiteb je v souladu s § 140 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť je splněna jak podmínka věcné souvislosti řízení, tak podmínka shodnosti účastníků řízení. Navíc vedení společného řízení splnilo zásadu ekonomičnosti řízení, protože vyřešilo změny hranic honiteb v jednom řízení. Podle názoru žalovaného nemohlo dojít k účelovému předřazení změny hranic podle § 31 odst. 1 zák. o myslivosti před změnou podle § 31 odst. 4 téhož zákona, neboť primárním důvodem změny byla změna vlastnictví pozemků. Všechny pozemky přiřčené podle § 31 odst. 1 zák. o myslivosti se podle žalovaného nacházejí na vnější hranici dotčeného území. Pozemky přiřčované podle § 31 odst. 4 zák. o myslivosti uvedené v příloze č. 3 prvoinstančního rozhodnutí s honitbou Borovany sousedily buď přímo anebo po linii pozemků uvedených v této příloze, tzn. že všechny tyto pozemky by bylo možné přiřčnit podle § 31 odst. 4 zák. o myslivosti i bez pozemků uvedených v příloze č. 4 a 5 prvoinstančního rozhodnutí. Z toho podle žalovaného vyplývá, že nejprve musela být provedena změna hranic podle § 31 odst. 4 zák. o myslivosti. Podle žalovaného tato změna nezasahuje do práv žalobce, který je fyzickou osobou a vlastníkem honebních pozemků, nikoliv honebním společenstvem.

K pozemkům vlastníka O.V. p.č. 204/1, p.č. 228/2 a p.č. 247/1 v k.ú. Boječnice (v žalobě chybně k.ú. Borovany) žalovaný uvedl, že jelikož ke změně vlastnictví u těchto pozemků došlo ještě před uznáním honitby Stráž – pole, nebylo možné přiřčnit tyto pozemky k honitbě Borovany podle ust. § 31 odst. 4 zák. o myslivosti, jak vlastník těchto pozemků žádal, nýbrž podle § 30 odst. 1 téhož zák., tj. z důvodu přiřčnění pozemků, se kterými mají pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné zařazení. Podle ust. § 31 odst. 4 zák. o myslivosti však musely být přiřčeny pozemky v k.ú. Boječnice p.č. 128/6, p.č. 252/2, p.č. 269/1 a p.č. 269/2 J.L. jelikož je nabyt po vzniku honitby Stráž – pole. Pozemky pana L. jsou s honitbou Borovany souvislé po linii pozemků p.č. 167/1, p.č. 167/3 a p.č. 164/1 v k.ú. Boječnice, od hranic honitby Borovany byly odříznuty právě pozemky pana Vlhy, a protože pozemky pana Vlhy nemohly zůstat samostatně, byly přiřčeny k honitbě Borovany podle § 30 odst. 1 zák. o myslivosti. Stejně bylo postupováno ohledně pozemků p.č. 252/1 a p.č. 212 v k.ú. Boječnice ve vlastnictví města Bor, p.č. 655 v k.ú. Bonětice ve vlastnictví Lesů České republiky a p.č. 696 ve vlastnictví městyse Stráž. Vlastníci těchto pozemků byli účastníky řízení a žádný se neodvolával.

K námitkám týkajícím se odvolání Ing. M.V. žalovaný uvedl, že žalobce může žalobou brojit proti zkrácení svých práv, nikoliv práv jiné osoby. Jelikož rozhodnutí prvoinstančního orgánu z důvodu jiného odvolání než Ing. Velíškové nenabýlo právní moci, nemohl správní orgán podle žalovaného zkoumat existenci důvodů pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení.

Ohledně pozemku J.a K.B. žalovaný ve svém vyjádření poukázal na znění ust. § 31 odst. 4 zák. o myslivosti s tím, že každý z těchto vlastníků nově nabyt podíl ve výši jedné čtvrtiny pozemku, a došlo tím i ke změně míry, jakou se vlastníci podílejí na právech a povinnostech vyplývajících ze spoluvlastnictví. Podle žalovaného takováto změna ve vlastnictví je změnou zásadní a je podkladem pro změnu hranic honitby podle § 31 odst. 4

zák. o myslivosti. Podle žalovaného je nepravdivé tvrzení žalobce, že tyto pozemky nesousedí s honitbou Borovany, protože sousedí s pozemkem par. č. 606/1 v k.ú. Boječnice.

Žalovaný ve vyjádření dále tvrdil, že všichni vlastníci dotčených pozemků byli účastníky správního řízení a žádný se nevyjádřil k případné výměně pozemku.

K tvrzení o nevhodnosti přiřčení pozemku pana P. p.č. 192/2 v k.ú. Boječnice žalovaný uváděl, že tento pozemek byl přiřčen podle ust. § 31 odst. 4 zák. o myslivosti.

Pozemky ve vlastnictví městysu Stráž v k.ú. Bonětičky byly podle vyjádření žalovaného přiřčeny podle § 31 odst. 1 a 2 zák. o myslivosti (p.č. 655) a podle § 30 odst. 1 téhož zákona (p.č. 215). Žalovaný tvrdil, že u pozemků, u nichž to vyžadovaly zásady řádného mysliveckého hospodaření, byla povolena změna hranice honiteb jejich vyrovnaním, v ostatních případech došlo k přiřčení pozemků tak, aby nezůstaly obklopené z jedné strany honitbou a z druhé k ní přiřčenými pozemky. Hranici honiteb zvolil správní orgán podle žádosti a na základě svého uvážení, když správně hledal umístění hranice honiteb tak, aby korespondovalo s přirozenými hranicemi v terénu. To platí zejména pro jižní část, kde se správní orgán držel vodního toku a poté hranice lesa. Žádný z vlastníků pozemků v této části neprojevil se změnou nesouhlas, naopak o změnu zařazení svého pozemku do honitby Borovany v této části žádal pan Ž. na základě § 31 odst. 4 zák. o myslivosti, avšak z tohoto důvodu nemohl být tento pozemek (p.č. 766/1 v k.ú. Bonětičky) přiřčen. Podle žalovaného bylo možno uvažovat i o vedení hranice honitby po hranici pozemku pana L. (p.č. 269/1 a 269/2 v k.ú. Boječnice), zde se však jedná o jedno pole propojené s pozemky pana Ž., který zde hospodář a najímá si pozemky pana L. Hledání přirozené myslivecké hranice by tedy bylo značně komplikované. Všechny tyto pozemky jsou však ve vlastnictví jiných osob než žalobce a žádná z nich neprojevila v průběhu řízení svůj nesouhlas.

Žalovaný nesouhlasil s tvrzením o výjimečnosti změny hranic honiteb s tím, že zákon o myslivosti tento aspekt nezmiňuje, naopak ukládá správnímu orgánu provést změnu na základě změny vlastnictví pozemku a v případě změny hranic honitby přiřčením, vyrovnaním nebo výměnou má přihlížet k zásadám řádného mysliveckého hospodaření. Podle žalovaného přiřčení pozemků podle § 30 odst. 1 zák. o myslivosti je nutné k dosažení celkové ucelenosti honebních pozemků, neboť se jedná o pozemky, které by po provedené změně zůstaly od původní honitby odtrženy.

Žalovaný odmítl žalobcem tvrzené chyby v zákresu hranic na mapě s tím, že zmiňované chybné pozemky jsou všechny uvedeny v přílohách prvoinstančního rozhodnutí a jsou zaznamenány i v zákresu. Namítat lze podle žalovaného pouze skutečnost, že pozemek p.č. 212/2 je zařazen do honitby Stráž – pole a byl přiřčen k honitbě Borovany pouze zčásti, což podle žalovaného neznamená, že by na základě toto prvoinstančního rozhodnutí bylo nezákonné, protože tento pozemek může být přiřčen k honitbě Borovany následně po provedení samostatného správního řízení.

V replice žalobce uvedl, že skutečně podal žalobu jako fyzická osoba, avšak zároveň je honebním starostou a členem honebního společenstva, a proto nehájí pouze své zájmy,

nýbrž i zájmy honebního společenstva. Poukázal na skutečnost, že žádost podal honební starosta J.B. v zastoupení vlastníků, který je sám také vlastníkem přičleňovaných pozemků.

K replice žalobce přiložil 2 přílohy – zákresy. Tvrdil, že pozemky přičleňované podle § 31 odst. 4 zák. o myslivosti nenavazovaly na honitbu Borovany, a proto bylo účelově provedeno přičlenění podle § 31 odst. 1 a 2 téhož zákona. Aby pozemky vlastníka mohly být přičleněny podle § 31 odst. 4 zák. o myslivosti, musely nejprve sousedit pozemky přičleňované podle § 31 odst. 2 zákona, takže podle žalobce prvotní bylo přičleňování podle § 31 odst. 2 zák. o myslivosti. Z přiložené mapy č. 1 je podle žalobce zřejmé, že z honitby Stráž – pole jsou přičleňovány pozemky, které s honitbou Borovany nesouvisí. Na honitbu Borovany navazuje pouze část pozemku č. 192/1. Pozemek je totiž rozdělen jiným pozemkem, který na honitbu Borovany nenavazuje. Žalobce nesouhlasil s tvrzením, že podle § 31 odst. 1 zák. o myslivosti bylo provedeno přičlenění pozemků, které ztratily souvislost s honitbou Stráž – pole, neboť z přiložené mapy je podle žalobce zřejmé, že mimo pozemků p.č. 730 a 727 v k.ú. Boječnice žádný jiný pozemek s touto honitbou souvislost neztratil. Ke spojení řízení o vyrovnaní hranic došlo podle žalobce proto, aby mohly být pozemky z honitby Stráž – pole, které nesouvisí s honitbou Borovany, přičleněny přes honitbu Skviřín.

Žalovaný podle tvrzení žalobce obsaženého v replice popřel vlastní tvrzení o tom, že hranice nemají zásadně procházet přes obdělávané pozemky, neboť tak sám učinil dělením pozemku p.č. 132/1 v k.ú. Bonětičky na dvě části; podle návrhu žalobce hranice mohla být na základě směny pozemků posunuta na lesní cestu, což žalobce vyznačil v příloze č. 2. Pokud nedojde k dohodě vlastníků honiteb, je podle názoru žalobce zapotřebí zvažovat, zda vůbec na úkor jedné honitby vůči druhé pozemek převádět a hranici vyrovnávat s ohledem na výjimečnost přičleňování jedné honitby do druhé a na nutnost šetřit původní honitbu.

Žalobce také v replice tvrdil, že u vlastníků B. nedošlo ke změně vlastnictví, která by opravňovala postup podle § 31 odst. 4 zák. o myslivosti. Setrval na stanovisku, že pokud jsou jednou pozemky zahrnuty do honitby, nelze je na žádost vlastníka přičleňovat k honitbě jiné. Stejně tak podle žalobce nelze bez časového omezení pozemky nového vlastníka přičleňovat. V takových případech by ust. § 26 odst. 2 zák. o myslivosti podle žalobce pozbývalo smysl.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 21.12.2009 podal J.B. jako honební starosta jménem HS Borovany žádost o změnu hranic společenstevní honitby. O změnu hranic honitby požádal podle § 31 odst. 4 zák. o myslivosti J.B. ve vztahu k pozemku p.p.č. 167/2 v k.ú. Boječnice. Z téhož důvodu podával žádost za další vlastníky pozemků – K.B. (p.č. 164, p.č. 603/1 a p.č. 609), O.V. (p.č. 71, p.č. p.č. 76/1, p.č. 204/1, p.č. 228/2 a p.č. 247/1 v k.ú. Boječnice), Ing. J.L. (p.č. 128/6, p.č. 252/2, p.č. 269/1 a p.č. 269/2 v k.ú. Boječnice), J.P. (p.č. 192/2 v k.ú. Boječnice). Změnu hranic honitby žadatel odůvodnil jednak změnou vlastnických vztahů, a jednak změnou stávající úrovně mysliveckého hospodaření podle § 31 odst. 1 zák. o myslivosti tak, aby v konečné změně byla promítnuta zásada souladu hranice honitby dle § 17 odst. 4 a 6 zák. o myslivosti. Stávající hranice je podle žadatele tvořena rozhraním zemědělských a lesních pozemků a změna hranice honitby je odůvodněna souhlasem vlastníka dotčených pozemků. V případě změn hranic u pozemků, kde není dán souhlas vlastníka, bylo navrženo přičlenění pozemků ze stávajících honiteb Skviřín a Stráž – pole dle § 31 odst. 1, odst. 2 a 3 zák. o myslivosti. K žádosti byl přiložen také mapový zákres současné

a nové hranice honiteb, v němž jsou mimo jiné barevně odlišeny pozemky jednotlivých vlastníků vč. žalobce.

Žalobce s návrhem na změnu honiteb nesouhlasil a uvedl, že v době přičleňování zaniklé honitby Kočov k honitbě Borovany navrhoval žadateli výměnu pozemku k odstranění nežádoucí hranice „pole – les“, avšak nabídka nebyla přijata a HS Borovany si nechalo přičlenit celou lesní honitbu. Nyní žadatel navrhuje tuto hranici odstranit na úkor sousedních honiteb, ačkoliv v době přičleňování honitby Kosov nemělo HS Borovany proti této hranici žádné námítky. Pozemky vlastníků, kde došlo ke změně vlastnických vztahů, jsou podle žalobce zaklíněny do sousedních honiteb a v případě jejich přičlenění k honitbě Borovany by nebylo možno utvořit „řádnou mysliveckou“ hranici.

Rozhodnutí Městského úřadu Tachov, odboru životního prostředí, ze dne 15.12.2010 bylo žalovaným jakožto odvolacím orgánem rozhodnutím vydaným pod čj. ŽP/2032/11 zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Městský úřad Tachov rozhodl dne 21.10.2011 znovu tak, že podle § 31 odst. 4, § 31 odst. 1 a 2 a § 30 odst. 1 zák. o myslivosti zvýšil výměru honitby Borovany o 186,33831 ha a současně snížil výměru honitby Skviřín a Stráž – pole. Z přílohy č. 2 rozhodnutí vyplývá, že dotčené pozemky ve vlastnictví žalobce původně náležely k honitbě Borovany. V příloze č. 6 je uveden popis nové společné hranice honiteb tak, že severní hranice honitby je vymezena železnicí, dále u okraje obce Skviřín přechází k západnímu okraji lesa, který sleduje až k veřejné komunikaci Bor – Kosov, po které jde hranice pokračující dále po silnici přes obec Boječnice směrem na Bonětice. Po cca 12 metrech od obce Boječnice se hranice odklání z veřejné komunikace po okraji umělého toku k lesu, kde pokračuje po jeho jižním okraji a na rohu lesa po katastrální hranici parcel p.p.č. 357/20 a p.p.č. 357/2 na protější roh lesa. Tam pokračuje po okraji lesa k lesní cestě a východním směrem na protější roh lesa. Příloha č. 7 rozhodnutí představuje mapový zakres původní a nové hranice honiteb.

V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán prvního stupně vycházel z názoru žalovaného vysloveného v předchozím rozhodnutí, že zákon o myslivosti připouští změnu honiteb prakticky ve dvou případech. Jedním z nich je provedení změny sousedních honiteb vyrovnáváním hranic nebo výměnou honebních pozemků, vyžadují-li to zásady řádného mysliveckého hospodaření (§ 31 odst. 1 až 3 zák. o myslivosti). Změnu navrhují držitelé dotčených honiteb společně, případně pouze jeden z nich. Orgán státní správy myslivosti změnu povolí, pokud v průběhu správního řízení dospěje k závěru, že zásady řádného mysliveckého hospodaření skutečně provedení navržené změny vyžadují. Druhým případem je změna honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků (§ 31 odst. 4 zák. o myslivosti). Rozhodným datem pro posouzení změny je datum vzniku honitby, z níž má být pozemek vyčleněn. O změnu honitby může požádat vlastník těchto pozemků. Jsou-li splněny další podmínky vyplývající ze zákona o myslivosti (především podmínka souvislosti uvedená v § 17 odst. 5 zák. o myslivosti), orgán státní správy myslivosti musí provést požadovanou změnu. Základním předpokladem ke změně honitby dle § 31 odst. 4 zák. o myslivosti je skutečnost, že se jedná o změnu ve vlastnictví honebních pozemků na hranicích, tzn. honební pozemky musí být souvislé s honitbou, k níž mají být přičleněny. Taková změna honitby není omezena žádnou výměrou. Neprovedení by bylo možné jen v případě, že by navržená změna

odporovala zásadám tvorby honiteb ve smyslu § 17 odst. 4 až 6 zák. o myslivosti, avšak jen těch, které mají kogentní charakter. Překážkou tedy nemůže být například skutečnost, že navrhovanou změnou vznikne hranice honitby v terénu nezřetelná. V takovém případě je možné za účelem vytvoření „myslivecké“ hranice jako předpokladu řádného mysliveckého hospodaření postupovat současně podle § 31 odst. 1 až 3 zák. o myslivosti, tedy spolu s pozemky se změnou ve vlastnictví přičlenit k honitbě i další navazující pozemky, a to až v rozsahu 10% výměry menší z obou dotčených honiteb.

Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí dále uvedl, že vlastním šetřením a z katastru nemovitostí zjistil, že všem podmínkám pro změnu honitby dle § 31 odst. 4 zák. o myslivosti vyhovují pozemky o celkové výměře 90,166 ha, jejichž vlastníkem je žadatel či další vlastníci, kteří žadatele k podání žádosti a k zastoupení v řízení zmocnili. Tyto pozemky, jejichž výčet je uveden v příloze č. 3 rozhodnutí, musí městský úřad začlenit do honitby Borovany. Je zřejmé, že by tak vznikla velmi členitá a v terénu nezřetelná hranice uprostřed zemědělsky obdělávaných pozemků. Proto městský úřad vyhodnotil jako logické a opodstatněné zarovnání hranice v souladu § 31 odst. 1 až 3 zákona o myslivosti tak, jak je uvedeno v žádosti. Hranici bude v takovém případě tvořit poměrně frekventovaná silnice II/200 z Boru do Horšovského Týna, tedy hranice v terénu nanejvýš zřetelná a „myslivecká“. Současně bude možné mnohem lépe eliminovat škody vznikající zvěří na zemědělských plodinách v blízkosti dosavadní nevhodné hranice jdoucí po rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Podle správního orgánu prvního stupně nelze nepřihlídnout ke skutečnosti, že podstatnou část dotčených pozemků vlastní osoby, které požádaly o změnu honiteb, jedná se celkem o cca 130 ha. Oproti tomu vlastníci navrhovanou změnu odmítají (Ing. V., pan V. a společnost Klatovské rybářství), vlastní celkem 29 ha. Přestože není souhlas vlastníka pro změnu honitby podle § 31 odst. 1 až 3 zák. o myslivosti rozhodný, lze předpokládat, že myslivecké hospodaření bude vykonáváno řádně především vlastníkem honebních pozemků, zvláště pokud na svých pozemcích hospodáří. Z těchto důvodů přičlenil městský úřad pozemky uvedené v příloze č. 4 rozhodnutí k honitbě Borovany podle § 31 odst. 1 a 2 zák. o myslivosti. Mezi nimi jsou i pozemky žalobce p.č. 357/6 a p.č. 752/6 v k.ú. Bonětice. Podle § 30 odst. 1 zák. o myslivosti pak byly přičleněny pozemky uvedené v příloze č. 5, nacházející se uvnitř přičleněné plochy, které nelze tedy přičlenit k honitbě jiné, případně je ponechat v honitbě původní. Jsou zde uvedeny i pozemky ve vlastnictví žalobce p.č. 752/4 a p.č. 720 v k.ú. Bonětice.

Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání Ing. M.V., HS Skviřín a žalobce. Žalobce nesouhlasil s výměrami pozemků v přílohách, a dále namítal, že jsou podle § 31 odst. 4 zák. o myslivosti přičleňovány pozemky členů HS Skviřín a HS Stráž – pole, o nichž rozhoduje honební společenstvo, nikoli vlastník.

Podle vyjádření HS Borovany k odvolání žalobce z ust. § 31 odst. 4 zák. o myslivosti vyplývá, že o změnu mohou požádat vlastníci honebních pozemků na hranicích s honitbou, k níž má jejich výměra přírůst. Přitom zákon nestanoví lhůty, do kdy od změny vlastnických vztahů k pozemkům může vlastník požádat o změnu honitby. Toto oprávnění má kdykoliv, neboť vychází z neomezeného a výlučného vlastnického práva. Názor odvolatele, že o přičlenění honebních pozemků rozhoduje honební společenstvo, nikoliv vlastník, je mylný.

Součástí spisu odvolacího orgánu je dále vyjádření Ministerstva zemědělství ze dne 4.2.2010 čj. 40921/2009-16230, podle něhož ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti je nutno vykládat jako ust. kogentní, týká se vlastní i společenstevní honitby a orgán státní správy myslivosti může současně aplikovat ust. § 31 odst. 1-3 a § 30 odst. 1 zákona o myslivosti.

Přílohou odvolacího orgánu jsou dále mapové podklady, přičemž na jednom z nich jsou barevně (žlutě) vyznačeny pozemky se změnou vlastnictví, takto je vyznačen pozemek i p.č. 164/1 v k.ú. Boječnice s uvedením vlastníka p. B. Mapa evidence nemovitostí pořízená pod č. řízení 505/11 Katastrálním pracovištěm v Tachově dne 7.4.2011 pro k.ú. Boječnice obsahuje vyznačení parcel jak katastru nemovitostí, tak i parcel ve zjednodušené evidenci a je z ní zřejmé, že parcela ve zjednodušené evidenci pod č. 164 představuje pouze část parcely katastru nemovitostí č. 164/1 (vše v k.ú. Boječnice) .

Žalovaný v rozhodnutí napadeném touto žalobou zamítl odvolání Ing. M.V. jako opožděné. V odůvodnění žalovaný vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí městského úřadu bylo zástupkyni této účastnice doručeno dne 25.10.2001, avšak odvolání podala k poštovní přepravě až dne 10.11.2011, navíc k nepříslušnému krajskému úřadu, který postoupil již opožděné odvolání městskému úřadu.

K odvolání žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v rozhodnutí městského úřadu skutečně neodpovídá celková výměra pozemků uvedených v přílohách č. 1 a 2 (všechny přičleňované pozemky rozdělené podle honiteb) výměře pozemků uvedených v přílohách č. 3 až 5 (přičleňované pozemky rozdělené podle způsobu přičlenění). Nesrovnalost byla podle žalovaného způsobena tiskovou chybou přílohy č. 5, z níž vypadla část honebních pozemků dosud náležejících do honitby Skviřín a přičleňovaných podle § 30 odst. 1 zák. o myslivosti. Jelikož se podle žalovaného evidentně jednalo o pochybení administrativní povahy, podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu žalovaný napadené rozhodnutí změnil a chybný obsah přílohy č. 5 rozhodnutí městského úřadu nahradil správným zněním uvedeným v příloze č. 1.

Z ustanovení § 31 odst. 4 zák. o myslivosti podle žalovaného jednoznačně vyplývá, že o změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků žádá vždy vlastník těchto pozemků. Není rozhodující, zda vlastník je členem honebního společenstva. Názor, že o jeho pozemcích v případě členství rozhoduje honební společenstvo, je podle žalovaného mylný a v rozporu s cit. ust. zák. o myslivosti. Zákon o myslivosti podle žalovaného nevyklučuje, aby jeden vlastník byl současně členem více honebních společenstev, a i proto je vlastník oprávněn rozhodnout, v jaké honitbě se mají jeho nově nabyté pozemky nacházet.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí nesouhlasil ani s tvrzením žalobce, že u některých pozemků přičleňovaných z důvodů změny vlastnictví ve skutečnosti k takové změně nedošlo. Pozemky p.č. GP 609 díl 1 a 2 a p.č. KN 603/1 (původně pozemek GP 609 díl 3) v k. ú. Boječnice jsou nově zapsány na LV 652 a spoluvlastníky jsou nově jen pánové J.B., nar... a K.B. (oba s polovičním podílem), když předtím měl poloviční podíl na pozemcích zapsaných na původním LV 776 také J.B., nar... Ke změně došlo usnesením Okresního soudu v Tachově, které nabylo právní moci dne 24.12.2005.

Podle žalovaného skutečnost, že se vlastník nově nabytých pozemků stal členem honebního společenstva podle § 26 odst. 1 zák. o myslivosti, nezabavuje vlastníka práva požádat podle ust. § 31 odst. 4 zák. o myslivosti o změnu honitby. Pro posouzení doby, po níž může vlastník pozemků dotčených změnou vlastnictví požádat o změnu honitby, je podle žalovaného rozhodné znění zákona o myslivosti. Jelikož ten žádnou lhůtu pro podání žádosti neurčuje, nemůže správní orgán splnění nějaké lhůty vlastníkovvi ukládat. Jedinými rozhodnými daty pro posouzení žádosti podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti je datum účinnosti zákona o myslivosti (1.7.2002) a datum účinnosti rozhodnutí o uznání honitby, v níž se pozemky se změnou vlastnictví nacházejí.

Ke spojení postupu dle tří různých ustanovení zákona o myslivosti, žalovaný uvedl, že městský úřad nejprve podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti přiřčenil pozemky se změnou vlastnictví. Jelikož se jednalo o vzájemně souvislé pozemky na hranicích a navrhovanou změnou nemohly být narušeny zásady tvorby honiteb podle § 17 zák. o myslivosti, byl městský úřad povinen změnu provést. Následným nevyhnutelným krokem podle žalovaného bylo přiřčení dalších honebních pozemků podle § 30 odst. 1 zák. o myslivosti, neboť tyto ztratily souvislost s ostatními honebními pozemky stávající honitby, když jsou obklopeny honebními pozemky se změnou vlastnického práva. Co se týče vyrovnání hranice podle § 31 odst. 1 a 2 zák. o myslivosti, tento třetí krok je důsledkem předchozích. HS Borovany totiž požádalo i o vyrovnání nově vzniklé a velmi členité hranice, která by se provedením pouze dvou výše uvedených kroků nacházela uprostřed zemědělsky obdělávaných pozemků. Městský úřad vyrovnání v souladu s návrhem provedl, a to za využití pozemků, mezi něž patří i pozemek Ing. V. Podle žalovaného vyrovnání hranice honiteb se jeví logickým a opodstatněným a odpovídajícím řádnému mysliveckému hospodaření. Novou hranici bude tvořit poměrně frekventovaná silnice II/200 z Boru do Horšovského Týna, bude se tedy jednat o hranici v terénu nanejvýš zřetelnou a „mysliveckou“. Současně bude možné mnohem lépe eliminovat vznikající škody zvěří na zemědělských plodinách v blízkosti dosavadní nevhodné hranice jdoucí po rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Vyrovnáním bude vytvořena hranice odpovídající všem doporučením uvedeným v § 17 zák. o myslivosti. V případě ponechání pozemku Ing. V. v honitbě Skviřín by bylo myslivecké hospodaření do značné míry omezeno i přes poměrně velkou výměru tohoto pozemku. Nebylo by totiž možné s ohledem na § 45 odst. 1 písm. s) zák. o myslivosti umístit na něm jakékoliv myslivecké zařízení či přikrmovat zvěř. To by se dotklo minimálně dalších pětaticeti hektarů pozemků v honitbě Borovany, především lokalit nejvíce exponovaných z pohledu škod zvěří (rozhraní zemědělských a lesních pozemků, které právě vytvořením hranice po silnici II/200 bude moci být plně myslivecky obhospodařováno). Vyrovnání hranice městským úřadem žalovaný považuje za legitimní i přes nesouhlas vlastníka pozemku a z pohledu zásad řádného mysliveckého hospodaření za správný a v souladu s § 31 odst. 1 zákona o myslivosti.

O věci samé rozhodl soud bez jednání podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba je důvodná.

Soud se na rozdíl od žalovaného nedomnívá, že většina žalobních námitek se dotýká práv honebních společenstev, nikoli žalobce. Z repliky sice vyplývá, že žalobce skutečně

nerozlišuje své postavení vlastníka dotčených pozemků a honebního starosty jednajícího jménem HS Skviřín, rovněž v závěru žaloby tvrdí, že napadeným rozhodnutím žalovaného došlo k nadměrnému zásahu do „práv honebních společenstev a honitby“. Žalobce jako fyzická osoba nemůže úspěšně uplatňovat námitky, které se týkají práv honebních společenstev. K těmto námitkám patří např. žalobní bod, podle něhož přiřazením celé řady hektarů do jiné honitby se zasahuje do poměru hlasů v honebních společenstvech.

Většina žalobních námitek však směřovala proti zásahu do „honitby“, kterou tvoří soubor honebních pozemků, vč. pozemků žalobce. Ve smyslu usnesení Ústavního soudu ze dne 20. dubna 2007 sp. zn. I. ÚS 756/07, (dostupné na nalus.usoud.cz), „honební společenstvo není způsobilé domáhat se ochrany vlastnického práva k předmětným pozemkům, nýbrž jsou to nadále individuální vlastníci, kteří se mohou cítit omezení na výkonu vlastnického práva, pokud jsou podle napadených rozhodnutí předmětné pozemky začleněny do určité honitby proti jejich vůli.“ Pozemky žalobce byly zahrnuty bez jeho souhlasu do jiné honitby podle ust. § 30 odst. 1 a § 31 odst. 1 zákona o myslivosti s tím, že (podle vyjádření žalovaného) veškeré tyto změny byly důsledkem aplikace ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky stanovené v těchto ust., dále se zabýval i konkrétními pozemky jiných vlastníků, že žaloby však vyplývá, že tyto uváděl příkladmo. V rozsahu, v jakém jsou námitky (hmotněprávní a procesněprávní) formulovány obecně a mohou se týkat i pozemků žalobce, jsou způsobilé soudního přezkumu.

První žalobní námitka směřovala proti vedení společného řízení podle ust. § 31 odst. 4 a § 31 odst. 1 zákona o myslivosti. Podle § 140 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků. Podle odst. 4 téhož ust. usnesení podle odstavce 1 se pouze poznamená do spisu.

Ze spisu vyplývá, že jednotliví vlastníci honebních pozemků podávali samostatné žádosti na podkladě ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, návrh HS Borovany byl podán jak podle § 31 odst. 4, tak i podle § 31 odst. 1-3 tohoto zákona. V oznámení o zahájení řízení správní orgán prvního stupně uváděl pouze ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, účastníci nebyli vyrozuměni tedy o vedení řízení též podle § 31 odst. 1-3 téhož zákona a ve spisu chybí usnesení o spojení věcí. Absence rozhodnutí o spojení obou řízení sama o sobě nepředstavuje vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, avšak je zřejmé, že spojené řízení vyvolalo v dané věci pochybnosti o správnosti rozhodnutí o změně honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě tvrdí, že pozemky, u nichž došlo ke změně vlastnictví, bylo možné přesunout do honitby Borovany, neboť s ní souvisely a souvisely rovněž mezi sebou, a to i bez aplikace ust. § 31 odst. 1 a § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Žalobci je nutno přisvědčit v tom, že tato skutečnost z napadeného rozhodnutí nevyplývá.

Konkrétně žalovaný ve svém vyjádření tvrdil, že pozemky pana Licehamra souvisely s honitbou Borovany „po linii pozemků p.č. 167/1, p.č. 167/3 a p.č. 164/1 v k.ú. Boječnice“.

Uvedené pozemky jsou ve výše zmíněné mapě, vyznačující pozemky se změnou vlastnictví, skutečně zakresleny žlutě. Žalobce naopak tvrdil, že pozemky tohoto účastníka byly připojeny přes pozemky pana Vlvy, u něhož bylo postupováno podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Pozemky pana L. jsou, jak vyplývá ze zmíněné mapy, zásadní pro posouzení souvislosti honebních pozemků přesouvaných na podkladě ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Mají rovněž vliv na zařazení pozemků žalobce. Za této situace nelze akceptovat, že v příloze č. 3 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, která obsahuje výčet pozemků se změnou vlastnictví, pozemek p.č. 164/1 p. Bílého v k.ú. Boječnice uveden není. Tento pozemek je uveden jako přičleněný podle ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti v příloze č. 1 rozhodnutí žalovaného. Jako pozemek se změnou vlastnictví je v rozhodnutí prvostupňového orgánu naopak uveden pozemek p. Ž. dle evidence nemovitostí pod č. 164 v k.ú. Boječnice. Z výše popsané mapy evidence nemovitostí vyplývá, že pozemky p.č. 164 (dle zjednodušené evidence) a p.č. 164/1 (dle katastru nemovitostí) jsou odlišné.

Z popsaného zjištění vyplývá podle názoru soudu jednoznačný rozpor obsahu správního spisu s napadeným rozhodnutím ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Na podkladě uvedených skutečností dospěl soud také k závěru o důvodnosti tvrzení o nejasném postupu správních orgánů při současném rozhodování o změně honitby z několika důvodů. Současně soud uznal námitku směřující proti neexistenci souvislosti mezi pozemky dotčenými změnou vlastnictví ve smyslu ust. § 2 písm. g) zákona o myslivosti. (Podle tohoto ust. souvislémi honebními pozemky se rozumí takové honební pozemky, jestliže se lze dostat z jednoho na druhý bez překročení cizího pozemku; úzké pozemkové pruhy nepřerušují tuto souvislost, leží-li však ve směru podélném, nezakládají souvislost mezi pozemky jimi spojenými.)

Dalším pochybením správních orgánů podle názoru soudu byla také aplikace ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti na pozemky, jež byly původně součástí honiteb Skviřín a Stráž - Pole. Jedná se zde rovněž o některé pozemky žalobce. Žalovaný v této souvislosti vycházel z předkládaného (a výše označeného) vyjádření Ministerstva zemědělství, podle něhož lze v řízení o změně honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti současně přičlenit podle § 30 odst. 1 tohoto zákona „pozemky, které ztratily souvislost s původní honitbou“.

Podle § 30 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb. honební pozemky, které netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přičlení orgán státní správy myslivosti zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění.

Rozhodnutí o změně honitby je konstitutivním správním aktem, s účinky působícími do budoucna (ex nunc). Z toho důvodu ve správním řízení až do nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného nemohly být pozemky, označené v příloze 1 tohoto rozhodnutí, považovány za tzv. volné. Nejednalo se o pozemky, které by ve smyslu ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti nepatřily k žádné honitbě, nýbrž byly součástí původně uznaných honiteb Skviřín a Stráž - Pole. Na podkladě této úvahy shledal soud důvodným žalobní bod, směřující proti nesprávné aplikaci zmíněného ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Jedná se o nezákonnost ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s.

Změna honitby je možná jen podle § 31 zákona o myslivosti. Zákon zná pouze 2 důvody, pro něž je možné přesouvat honební pozemky z jedné honitby do druhé: změnu z důvodů řádného mysliveckého hospodaření popisuje v ust. § 31 odst. 1 – 3, změnu z důvodů změny vlastnictví pak v § 31 odst. 4. Změna z důvodů řádného mysliveckého hospodaření by byla možná např. v případě, kdy by tím došlo k významnému zkrácení hranice jejím narovnáním nebo např. odstraněním hranice pole – les, kterou zákon považuje za nevhodnou.

Další žalobní námitka směřovala do ust. § 31 odst. 1 zákona o myslivosti, když podle žalobce přiřazení řady pozemků podle tohoto ust. nebylo nutné. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal se skutečností, že to vyžadují zásady řádného mysliveckého hospodaření. Konkrétně podle žalobce se jednalo o pozemky v k.ú. Bonětice p.č. 655 (ve vlastnictví Lesů ČR) a podle obsahu repliky také o pozemek p.č. 132/1 v k.ú. Bonětičky, který byl přiřazen pouze zčásti. Žalobce tvrdil, že zákon předpokládá dohodu vlastníků honiteb, a pokud k ní nedojde, je zapotřebí uvažovat, zda vůbec na úkor jedné honitby vůči druhé hranici vyrovnávat. Podle žalobce žalovaný tvrdí, že hranice nemají zásadně procházet přes obdělávané pozemky, sám tak ale činí u zmíněného pozemku p.č. 132/1 v k.ú. Bonětičky. (Ostatní pozemky, které žalobce v žalobě vyjmenovává v souvislosti s ust. § 31 odst. 1 zákona o myslivosti – p.č. 680/1 a p.č. 696, oba v k.ú. Bonětice, a p.č. 215 v k.ú. Bonětičky - byly převáděny podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, pozemek p.č. 192/2 podle § 31 odst. 4 tohoto zákona, tudíž se nevztahují k tomuto žalobnímu bodu.)

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány plně převzaly hranici honiteb tak, jak byla navržena HS Borovany. Vyrovnání hranic v souladu s návrhem posoudily správní orgány jako odpovídající řádnému mysliveckému hospodaření, když novou hranici bude tvořit frekventovaná silnice II. třídy. V této části je odůvodnění napadeného rozhodnutí akceptovatelné, nicméně nelze přehlédnout, že novou hranicí dochází k vytváření jasné hranice v západním směru, jižní hranice však odůvodněna v rozhodnutí není. Určité argumenty obsahuje vyjádření k žalobě – vodní tok a hranice lesa, avšak žalovaný zde připouští i alternativní vedení této hranice. Žalobce považoval za sporné vedení hranice přes výše označené pozemky na jižní hranici, kde je za hranici opět vybrána „nevhodná“ hranice pole – les. Jestliže v důsledku změny honitby vyrovnáním dochází na jedné straně k odstranění nevhodné hranice a jinde se taková hranice znovu vytváří, je nutné trvat na dostatečném a jasném odůvodnění, v jakém směru představuje nově vedená hranice lepší řešení vč. vypořádání se s alternativami. Žalobci je nutno přisvědčit, že v této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Žalobce konečně nesouhlasil s aplikací ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Podle jeho názoru jestliže jsou pozemky jednou zahrnuty do honitby, nemohou být přiřezávány dodatečně k jiné honitbě s odůvodněním, že došlo ke změně vlastníka pozemku. Nadto bez časového omezení. Podle žalobce by tím pozbývalo smyslu ust. § 26 odst. 2 zákona o myslivosti, podle něhož členství v honebním společenstvu dále zaniká v případě, že správní úřad k tomu oprávněný podle tohoto zákona prohlásil pozemky ve vlastnictví člena honebního společenstva za nehonební. Přiřezávání z jedné honitby do druhé podle žalobce zasahuje do práv vlastníků pozemků a práv osob, které zde vykonávají honitbu, a proto je zapotřebí honitbu šetřit a přiřezávat spíše výjimečně.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí v této souvislosti vyplývá, že správní orgány ke změně hranic přistoupily hlavně z důvodu změny vlastnictví k některým pozemkům. Odůvodnění je založeno na vyjádření Ministerstva zemědělství, odboru rybářství, myslivosti a včelařství čj. 40921/2009-16230, jež je součástí správního spisu. Soud se s tímto odůvodněním neztotožňuje.

Soud při výkladu možnosti změny honitby z důvodu změny vlastnictví k honebním pozemkům vycházel z aktuální judikatury, jež koncipuje právo myslivosti jakožto právo, které neplyne přímo z vlastnického práva a které přísluší (jeho výkon) jen držitelům honitby. Obsahem práva myslivosti je podle ust. § 2 písm. h) zákona o myslivosti souhrn práv a povinností zvěř chránit, cílevědomě chovat, lovit, přivlastňovat si ulovenou nebo nalezenou uhynulou zvěř, její vývojová stadia a shozy paroží, jakož i užívat k tomu v nezbytné míře honebních pozemků. Podle § 2 písm. m) zákona o myslivosti je držitelem honitby osoba, které byla rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti honitba uznána. V daném případě se jedná o sousedící honitby, jejichž držiteli jsou honební společenstva.

V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 34/03 (ze dne 13. 12. 2006, vyhlášen pod č. 49/2007 Sb.) Ústavní soud dovodil, že *„myslivost představuje ústavně aprobovaný veřejný zájem ve smyslu čl. 7 Ústavy ČR, podle kterého stát dbá o šetrné využívání přírodních zdrojů a ochranu přírodního bohatství, neboť výkonem myslivosti se realizuje ochrana volně žijící zvěře (srov. odst. 82 nálezu). Ústavní soud proto konstatoval, že myslivost představuje legitimní omezení vlastnického práva vlastníka honebního pozemku (odst. 83 a 87).*

Z konstrukce myslivosti jako veřejného zájmu proto Ústavní soud vyvodil odlišnost práva myslivosti a vlastnického práva k pozemku, neboť "tato dvě práva (vlastnické právo k pozemku a právo myslivosti) jsou na sobě nezávislá, byť je nepopíratelné při vzniku (založení) a zčásti i při realizaci práva myslivosti funkční spojení mezi těmito právy, resp. přesněji honebním pozemkem a honitbou, v jejímž rámci je právo myslivosti realizováno (srov. odst. 95 a 97).“

V usnesení Ústavního soudu ze dne 20.4.2007 čj. I. ÚS 756/07-1 (dostupné na nalus.usoud.cz) se dále uvádí, že *„pokud výkon myslivosti představuje veřejný zájem legitimující omezení vlastnického práva k pozemku, dopadá tento závěr na všechny situace omezení vlastnického práva k pozemku. Tedy jak na situace, kdy jde o výkon myslivosti proti vůli vlastníka honebního pozemku, tak ovšem i na situaci, kdy si vlastník pozemku naopak přeje omezit vlastnické právo ve prospěch práva myslivosti, resp. sám se podílet na výkonu myslivosti, avšak ve formě začlenění do zcela konkrétní honitby. I v tomto případě totiž převládá veřejný zájem, jímž je ochrana zvěře, nad výkonem vlastnického práva.“*

Z rozhodnutí Ústavního soudu pak vychází i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.6.2007 čj. 9 As 18/2007-109, dostupnému na www.nssoud.cz. (Ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 11.7.2013 sp. zn. II.ÚS 1820/11 - dostupné na nalus.usoud.cz). Rozsudek sice řeší možnost uznání nové honitby na honebních pozemcích, které jsou součástí jiné honitby, na základě žádosti některých vlastníků, kteří z původního honebního společenstva vystoupili, avšak podle názoru zdejšího

soudu je principiálně stejně nutno nahlížet i na situaci, kdy někteří vlastníci usilují o převedení svých pozemků z jedné honitby do druhé:

„Se zánikem členství vlastníka honebních pozemků v honebním společenstvu nelze spojovat vyčlenění jeho pozemků z honitby, jejímž držitelem [§ 2 písm. m) zákona č. 449/2001 Sb.] je toto honební společenstvo. Důvody spočívají jak v hmotněprávní potřebě kontinuity péče o ekosystém, tak i v procesněprávní nemožnosti změny správního rozhodnutí o uznání honitby pouhým zánikem členství vlastníka pozemku v honebním společenstvu. Pokud tedy vystoupivší členové budou mít v úmyslu vykonávat právo myslivosti v nově uznané honitbě, mohou takového stavu dosáhnout za použití institutů, které jim k tomu zákon č. 449/2001 Sb. výslovně dává, tedy zejména prostřednictvím rozdělení honitby, podaří-li se jim prosadit podání takového návrhu držitelem honitby.

Potřebu kontinuity výkonu práva myslivosti v rámci původních honebních společenstev lze podepřít i dalším argumentem. Mezi vlastníky honebních pozemků nelze rozlišovat podle umístění jejich nemovitosti v rámci uznané honitby. Pokud by totiž pozemky některých vlastníků byly umístěny tak, že by jejich vynětí zapříčinilo nesouvislost honitby co do její plochy a rozlohy, či její příliš malou šířku (ve smyslu § 17 odst. 6 zákona č. 449/2001 Sb.), dotklo by se vyčlenění těchto pozemků stávající honitby (a příslušného honebního společenstva jako jejího držitele) mnohem více než vyčlenění pozemků jiných vlastníků, jejichž pozemky jsou prostorově lokalizovány na okraji honitby. Vyjmutí takových pozemků by mělo za následek tu skutečnost, že dotčená honitba by přestala splňovat zákonem stanovené požadavky. Tento argument má svůj právní odraz v ústavně zakotvené zásadě zákazu diskriminace (čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), neboť členové prvně zmíněné skupiny vlastníků by se oprávněně mohli cítit dotčeni tím, že by jim nebylo umožněno zároveň s ukončením svého členství v honebním společenstvu „vyjmout“ své pozemky z uznané honitby, kdežto jiným by tato možnost z výše uvedených důvodů odeprána nebyla.

Je tedy zřejmé, že městský soud posoudil danou věc příliš úzce, pokud se nezabýval vyčleněním honebního pozemku z uznané honitby při zániku členství vlastníka tohoto pozemku v honebním společenstvu, ale restriktivně omezil předmět své prezkumné činnosti pouze na posouzení formálních náležitostí uznání nové honitby.“

V dané věci má soud za to, že stejně jako v případě projednávaném Nejvyšším správním soudem nelze vystoupením z původního honebního společenstva dosáhnout automatického uznání nové společenstevní honitby, na změnu honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti je nutno nahlížet stejným způsobem. V obou případech je předmětem posouzení možnost vynětí honebního pozemku z honitby v případě ukončení členství vlastníka tohoto pozemku v honebním společenstvu a převedení tohoto pozemku do honitby jiného společenstva (nově uznané v. stávající).

„Dojde-li ke změně ve vlastnictví honebních pozemků začleněných do společenstevní honitby, nastupující vlastník sdílí právní postavení předchůdce v jejich vlastnictví. Byl-li vlastník členem honebního společenstva, stává se nastupující vlastník rovněž členem honebního společenstva postupem podle § 26 odst. 1 zákona o myslivosti. Vzniku členství může podle cit. ust. zabránit (nikdo nemůže být bučen být členem), zabránil-li mu, zůstávají

jeho pozemky dále ve společenstevní honitbě. Pokud právnímu předchůdci ve vlastnictví pozemku byly pozemky při vzniku honebního společenstva přiřčeny, (odmítl se stát členem), vstupuje nastupující vlastník do jeho právního postavení, pozemky se z honitby neuvolňují. Nastupující vlastník přejímá s vlastnictvím i nárok na náhradu za přiřčení ve stejné výši jako jeho právní předchůdce. Z popsanych postupů vyplývá, že změna ve vlastnictví pozemků ve společenstevní honitbě nepředstavuje nikdy takovou změnu vlastnictví, která by mohla přivodit změnu honitby postupem uvedeným v § 31 odst. 4 zákona o myslivosti.“ (cit. z <http://myslivost.cz/Poradny/Pravni-poradna.aspx>, odpověď na č. dotazu 687, autor Vladimír Čechura, obdobně odpovědi na dotazy č. 1100 a č. 982)

Argumentace žalovaného spočívající v kogentnosti ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti neobstojí z týchž důvodů jako ve zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 18/2007, tj. že takové posuzování problematiky je příliš úzké a formální. Ani při změně honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti nelze rozlišovat mezi vlastníky honebních pozemků podle umístění jejich nemovitosti v rámci uznané honitby s ohledem na práva ostatních vlastníků, tj. s ohledem na zákaz diskriminace. Opačný výklad by totiž umožňoval některým vlastníkům honebních pozemků s ukončením členství v honebním společenstvu „vyjmout“ své pozemky z uznané honitby, kdežto jiným by tato možnost dána nebyla. Lze tedy uzavřít, že ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti směřuje na (spíše) výjimečné situace, kdy se jedná o honitbu vlastní, kde vlastník honebních pozemků je zároveň držitelem honitby i nositelem práva myslivosti, tudíž u něho nedochází ke zmíněnému zvyhodňování oproti ostatním vlastníkům honebních pozemků.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že v daném případě nebyly splněny podmínky ani ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. V aplikaci tohoto ust. soud spatřuje rovněž nezákonnost ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s.

Nedůvodnou shledal soud pouze námitku směřující proti nepřezkoumání opožděně podaného odvolání Ing. V. Podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. se může domáhat ochrany ve správním soudnictví pouze ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím správního orgánu. Z tohoto ust. vyplývá, že soud může přezkoumávat postup správního orgánu pouze ve vztahu k žalobci. Nadto žalovaný ve vyjádření k žalobě správně vysvětlil, že nebylo možné aplikovat ust. § 92 odst. 1 věty druhé správního řádu, podle něhož odvolací orgán zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z důvodu (včasněho) odvolání dalších účastníků řízení nenabylo právní moci.

Jelikož podle ust. § 71 odst. 2 věty druhé s.ř.s. rozšířit žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby, nemohl se soud zabývat tvrzeními, která se nově objevila teprve v replice. Jednalo se o návrh žalobce na jinou možnou hranici honiteb, dokládány tzv. přílohou č. 2 k replice. Soud neprovedl ani důkaz přílohou č. 1 repliky, neboť předkládaná mapa se týká skutečností, které budou předmětem dokazování v novém správním řízení, tj. případné změny hranice podle § 31 odst. 1-3 zákona o myslivosti.

Z důvodu procesní ekonomie se soud nezabýval v žalobě tvrzenými tzv. chybami v zákresu hranice, jelikož po zrušení napadeného rozhodnutí krajským soudem budou správní orgány o návrzích HS Borovany i jednotlivých vlastníků pozemků rozhodovat znovu.

Jelikož hlavní žalobní námitky byly shledány důvodnými, soud zrušil napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť výtky jsou zásadního charakteru a v zájmu zachování zásady dvojinstančnosti správního řízení. Současně soud zavázal správní orgány výkladem ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti tak, že podle tohoto ust. je možné přičlenit k honitbě pouze pozemky, které nejsou součástí uznané honitby. Podle závazného výkladu ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti nelze na základě tohoto ust. převádět honební pozemky z jedné společenstevní honitby do druhé.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a žalobci, který měl ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek 3.000 Kč, a dále náhrada za zastupování, spočívající ve 3 úkonech právní služby po 2.100,- Kč a ve 3 režijních paušálech po 300,- Kč, navýšená o 21% DPH.

O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 5 soudního řádu správního, podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Jelikož soud osobám zúčastněným na řízení neukládal žádné povinnosti, nebyla jim náhrada nákladů řízení přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 10. října 2013

JUDr. Petr Kuchynka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková